

Ambasador istine

U Lyonu je u 83. godini prošlog ponedjeljka preminuo novinar i diplomat Faik Dizdarević, antifašist i učesnik Narodnooslobodilačke borbe

Od čovjeka od kojeg se opraštamo dijeli me generacija. To znači da nisam izbliza pratio postignuća koja su, u bivšoj državi, izgradila reputaciju Faika Dizdarevića kao jednog od najboljih novinara-poznavalaca bliskoistočne problematike i dopisnika iz arapskog svijeta. Kada sam ga upoznao, kao dvadesetogodišnjak, bio je već ličnost o kojoj se ispredaju priče i prepričavaju anegdote: ranjava nje u Narodnooslobodilačkoj borbi u koju se uključio kao dijete, pošavši za starijom braćom; život po učeničkim domovima; studij novinarstva u Parizu, gdje će susresti kćerku jednog uglednog političara i De Gaulleovog ministra što će postati njegova supruga (sa nebrojnim šaljivim epizodama iz srdačnih i do danas nepomučenih odnosa dviju brojnih porodica, jedne francuske i jedne bosanske); prvi prevod Saint-Exupéryevog "Malog princa" na jezike naroda i narodnosti; novinarska karijera. Bio je dopisnik iz Egipta u vrijeme sues-

ke krize, zatim direktor Radija, pa potom Televizije Sarajevo, u vrijeme najveće organizacijske i programske ekspanzije ove kuće koja će koju godinu kasnije uspješno pokrivati Zimske olimpijske igre 1984. (čega se danas, kada se za prenošenje običnih nogometnih utakmica angažiraju tehničke ekipe iz susjednih država, sjećamo sa sjetom i gorčinom, i kao nekadašnji uposlenici i kao gledaoci i kao građani). A Olimpijadi je, kao kakva generalna proba, prethodila Prva konferencija radiodifuznih organizacija nesvrstanih zemalja u Sarajevu 1976, na čijoj je organizaciji Faik Dizdarević zdušno radio.

Bolje sam ga upoznao 1982/83. u Alžiru, gdje je bio ambasador (a ja stipendist-postdiplomac) i gdje se u njegovoj rezidenciji, oko roštilja i stola za ping-pong, nedjeljom okupljalo šareno i veselo jugodruštvo naftaša, energoinvestovaca i građevinara, od kojih su mnogi, u probijanju kroz meandre alžirske birokratije, računali na njego-

vu pomoć i lične kontakte - a tu pomoć im je on pružao, u mnogo većoj mjeri nego što to inače dopušta ambadorska funkcija.

U aprilu 1989. imenovan je za

ambasadora SFRJ u Madridu, no njegova lojalnost zemlji koju je predstavljao prestala je s nasrtom Miloševićevog režima na Jugoslaviju i Bosnu i Hercegovinu. Prešao je u Pariz, gdje je uz pomoć kćerke Mirjane, porodice i prijatelja u Ljetu 1992. osnovao Asocijaciju Sarajevo što će ubrzo postati jezgro bosanskog intelektualnog otpora u zapadnoj Evropi, mjesto koordinacije djelovanja Bosanaca, Francuza i Jugoslavena kojima je zajednička bila solidarnost sa jednim pluralnim i tolerantnim društvom koje je napadnuto a da je jedva načinilo svoje prve korake u demokratskoj tranziciji. Uključivali smo se u rad Asocijacije kako je ko stizao. U to vrijeme, najteže je bilo razbijati stereotype, a Faik Dizdarević je i u javnim istupima i u privatnim kontaktima neumorno radio na tome da objasni pravu prirodu balkanskog krvavog i navodno "nerazumljivog" sukoba. Zahvaljujući ogromnom znanju, diplomatskom umijeću i, naročito, poznavanju

zakulisnih prostora francuske političke scene i odnosa na njoj, uspijevao je da čak i nakon jednog jedinog razgovora navede sagovornike (pobornike jugoslavenskog jedinstva ako ne i srpsko-francuskog prijateljstva!) da "promijene stranu".

I ako danas, u kolektivnom pamćenju, čuvamo utisak da su u ratnim godinama 1992-1995, na međunarodnom planu, svojim inicijativama, posjetama, svjedočenjima i pritiscima na zapadne centre odlučivanja, a u korist Bosne i Hercegovine, francuski intelektualci i književnici sudjelovali nesrazmjerno više nego javne ličnosti iz bilo koje druge zemlje, treba znati da je iza toga stajala šaćica neumornih i nepokolebljivih ljudi okupljenih oko Faika Dizdarevića i njegove Asocijacije Sarajevo.

Za sve nas koji smo ga poznavali, odlazak Faika Dizdarevića znači odlazak dragog i plemenitog čovjeka koji je iza sebe ostavio svijetao trag.

Tarik HAVERIĆ